

**ปัญหาและความต้องการของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว
กรณีศึกษา อำเภอบางแพะ จังหวัดราชบุรี**

**Evidence, Problems and needs of persons with mobility and physical
disabilities: Case study in Bang Phae District, Ratchaburi Province**

รุ่งทิพย์ ไชยโยียงค์^{1*}, จิรียา อินทนา², เยาวลักษณ์ มีบุญมาก³, สุมาลี เอี่ยมสมย์⁴,
อัญญา พลตเปลื้อง⁵ และ กนิพันธ์ ปานณรงค์⁶

¹⁻⁵วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี

84/21 ถนนคทธาร อำเภอมือง จังหวัดราชบุรี รหัสไปรษณีย์ 70000

⁶คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเฉลิมกาญจนา

99 หมู่ 6 ตำบลโพธิ์ อำเภอมือง จังหวัดศรีสะเกษ 33000

*E-mail: c.rungtip17@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหาและความต้องการของคนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว อำเภอบางแพะ จังหวัดราชบุรี เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเลือกแผนการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบแบบเส้นตรง กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ตามแบบการกำหนดสัดส่วนร้อยละตามขนาดของประชากร คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ประมาณร้อยละ 25 ของประชากร ได้จำนวน 125 คน จากจำนวนประชากร 500 คน และในการวิจัยครั้งนี้มีความคาดเคลื่อนไม่เกิน 10% จากขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งคำนวณได้ 12.5 หรือ 13 คน ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จำนวนทั้งสิ้น 138 คนใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดกระทำกับข้อมูล โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม (mixed method) ที่ประกอบด้วยวิธีการ วิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative method) และเชิงคุณภาพ (Qualitative method)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามปัญหาและความต้องการของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบสอบถามปัญหาของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว และ แบบสอบถามความต้องการของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว วิเคราะห์ข้อมูล โดย ข้อมูลทั่วไป ใช้ค่าร้อยละ และแบบสอบถามปัญหาและความต้องการที่ต้องการนำมาหาค่าความถี่ และร้อยละ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ใช้การวิเคราะห์แบบ Contentanalysis โดยนำมาจัดหมวดหมู่ของข้อมูลให้เป็นระบบ และทำการสังเคราะห์ข้อมูล ในลักษณะของการพรรณนาความ

ผลการวิจัย พบว่า คนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 53.62 โดยส่วนมากอยู่ในช่วงอายุมากกว่า 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 65.94 คนพิการส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกันคิดเป็นร้อยละ 40.58 ที่อยู่ของคนพิการจะอาศัยอยู่ที่บ้านตนเองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.48 ส่วนใหญ่จะจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 49.28 การประกอบอาชีพปัจจุบันส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 75.36 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในระดับน้อยกว่า 3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 77.54 ที่มาของรายได้พบว่าได้รับจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ 55.07 ส่วนใหญ่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นคนพิการในจังหวัดราชบุรี คิดเป็นร้อยละ 98.55 โดยส่วนใหญ่เกิดความพิการในช่วงเวลาน้อยกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.51 โดยสาเหตุของความพิการส่วนใหญ่เกิดจากโรคที่ทำให้เกิดความพิการ คิดเป็นร้อยละ 58.70 คนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวนั้นส่วนมากอยู่ที่ระดับ 3 คิดเป็นร้อยละ 36.23

ผลการศึกษาปัญหาของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว พบว่า ข้อรายการที่คนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวส่วนใหญ่ตอบว่ามีปัญหา ได้แก่ สภาพร่างกายเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ร้อยละ 46.38 รองลงมา ได้แก่ การประกอบอาชีพ ร้อยละ 39.86 ส่วนข้อรายการที่คนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวส่วนใหญ่ตอบว่ามีปัญหาน้อยที่สุด ได้แก่ ความช่วยเหลือจากเพื่อนและคนใกล้ชิด ร้อยละ 3.63

ผลการศึกษาความต้องการของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว พบว่า ข้อมูลการที่ส่วนใหญ่มีความต้องการมากที่สุด ได้แก่ เงินสงเคราะห์คนพิการหรือ เบี้ยยังชีพสำหรับคนพิการ ร้อยละ 50.72 ส่วนข้อมูลการอื่นๆ ส่วนใหญ่คนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวตอบว่าไม่มีความต้องการ โดยข้อมูลการที่มีความต้องการน้อยที่สุด 2 ข้อมูลการ ได้แก่ การจัดหาสถานศึกษา และค่าใช้จ่ายในการศึกษา ร้อยละ 2.89

คำสำคัญ : ผู้พิการ, ผู้พิการทางกาย, การเคลื่อนไหว

Abstract

The study aimed to investigate problem situations and needs of people with mobility and physical disability in Bang Phae District, Ratchaburi Province. The selection used was systematic sampling. The sample size was calculated by using percentage of population. The samples, 25 percent of population, were 125 disabled persons of 500 people. The error of the study was not higher than ten percent of the samples which were 12.5 or 13. Therefore, the sample size was 138 persons with mobility and physical disability. The researchers collected the data by using mixed-methods, quantitative and qualitative methods. The instruments were questionnaires of problems and needs of persons with mobility and physical disability. They were composed of three parts, demographic data, problems and needs related to persons with mobility and physical disability. The researchers analysed the data by using frequency and percentage statistics. The data retrieved from the interview were analysed by using content analysis.

The results found that most of persons with mobility and physical disability were males (53.62%). 65.94 percent of all were more that 60 years old. Many of those (40.58%) got married. Most of them lived in their houses (93.48%). The percentages of the samples educated between grade four and six were 49.28%. Many of them were unemployed (75.36%). 77.54 percent of all samples earned less than 3,000 Baht. Sources of incomes were the government (55.07%). Most samples registered to be the disabled persons of Ratchaburi Province (98.55%). Some of them (35.51%) have become disability for less than five years. 58.70 percent of their disabilities caused by diseases. The numbers of persons with mobility and physical disability level three were 36.23%.

Keywords : Disabled persons, physical disabilities, mobility

1. บทนำ

ปัจจุบันมีคนพิการในประเทศไทยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จากสาเหตุต่างๆ ผลของความพิการส่งผลกระทบต่อและเกิดปัญหาทั้งต่อประเทศชาติ และต่อคนพิการเอง ตั้งแต่ระดับปานกลางถึงรุนแรง ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาประเทศไทยให้ความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ด้วยการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนยุทธศาสตร์ที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นกรอบ และแนวทางในการดำเนินงานพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ โดยมีเป้าหมายสูงสุดคือ คนพิการได้รับการคุ้มครองสิทธิ มีคุณภาพชีวิตที่ดี เติบโตตามศักยภาพ มีส่วนร่วมในสังคมอย่างเต็มที่และเสมอภาค ภายใต้

สภาพแวดล้อมที่ปราศจากอุปสรรค อันเป็นแนวทางที่เคารพในคุณค่า สิทธิตามปัญหาและความต้องการของคนพิการแต่ละบุคคล คนพิการเป็นสมาชิกกลุ่มหนึ่งของสังคมไทย ที่จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือและพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ตรงตามความต้องการของคนพิการเพื่อเป็นการพัฒนาคนพิการให้เกิดศักยภาพในตนเองมากยิ่งขึ้นเพื่อให้เกิดคุณค่าต่อตนเอง ชุมชนและสังคม

ในปัจจุบันประเทศไทยจากการสำรวจของข้อมูลประมวลผลจากฐานข้อมูลทะเบียนกลางคนพิการ สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ พบว่ามีคนพิการขึ้นทะเบียนเป็นคนพิการจำนวนทั้งสิ้น 1,990,452 ราย ณ วันที่ 2 กุมภาพันธ์

2559 และจากรายงานของสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดราชบุรี พบว่าจังหวัดราชบุรีมีสถิติคนจดทะเบียนคนพิการจำนวนทั้งสิ้น 20,441 (สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดราชบุรี, 2558) จากข้อมูลคนพิการข้างต้นพบว่ามีความพิการทางกายและการเคลื่อนไหวเป็นความพิการที่พบมากที่สุดทั้งในประเทศและจังหวัดราชบุรีและมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นทุกปี จากการสูญเสียแขนและขาที่เป็นผลมาจากการใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกต่างๆ และจากการสำรวจทะเบียนคนพิการจังหวัดราชบุรี พ.ศ. 2559 พบว่าผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวมีจำนวนทั้งสิ้น 11,723 ราย โดยในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรีมีคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว 500 ราย (ฐานข้อมูลคนพิการ จังหวัดราชบุรี, 2559)

จากการศึกษาสภาพปัญหาของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว พบว่า คนพิการส่วนใหญ่มีปัญหาในหลายด้าน สำหรับสภาพปัญหาความต้องการด้านสุขภาพของคนพิการในความหมายของสุขภาพองค์รวมทั้งสี่มิติ คือ ทางกาย ได้แก่ ความไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ในการทำกิจวัตรประจำวัน การเดินหรือเคลื่อนย้ายตัว และการพูดสื่อสารกับผู้อื่น หรืออาจหมายถึงการไม่สามารถฟื้นฟูสมรรถภาพที่บ้านได้ตามคำแนะนำทั้งด้วยตนเองและการช่วยเหลือของคนในครอบครัว การไม่มีคนพาไปหาหมอหรือไปฝึกกายภาพบำบัดตลอดจนการมีความพิการซ้ำซ้อน และไม่รู้วิธีการป้องกัน ไม่มีทักษะในการดูแลและจัดการปัญหาสุขภาพ ซึ่งคนพิการต้องการการช่วยเหลือจากรัฐ โดยต้องการเงินสนับสนุน ต้องการให้พยาบาลมาเยี่ยมบ้าน ต้องการที่จะมีรายได้และพาหนะเวลาจำเป็น ทางจิตใจ ได้แก่ ความวิตกกังวล หงุดหงิด เครียด ท้อแท้ การมีอาการซึมเศร้า หรือแม้แต่คิดฆ่าตัวตาย ซึ่งคนพิการจากการสำรวจให้ความเห็นที่คล้ายกันต้องการมีผู้ดูแลตลอดระยะเวลาการเจ็บป่วย มีบุคคลที่เข้าใจตนเอง ทางสังคม ได้แก่ ไม่สามารถหาบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบเดิมของตัวเองได้ รู้สึกว่าตัวเองเป็นภาระ ครอบครัวไม่เข้าใจ ไม่เอาใจใส่ ไม่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม เช่น พิธีกรรมทางศาสนา งานประเพณี และไม่ได้รับการยอมรับในสังคม การที่ผู้พิการพบเจอสภาพปัญหาเช่นนี้ส่งผลต่อการเกิดความท้อแท้มากยิ่งขึ้น คนพิการจึงมีความต้องการในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม

ต้องการมีโอกาสร่วมในการพิทักษ์สิทธิต่างๆ ของคนพิการและมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมภายในชุมชนและการยอมรับทางสังคมมากยิ่งขึ้น ทางจิตวิญญาณ ได้แก่ ความรู้สึกว่าตัวเองไร้ค่า ไร้ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ไม่มีเป้าหมาย/ความหวังในชีวิต เหตุผลที่ทำให้คนพิการคิดว่าตนเองเป็นบุคคลไร้ค่า เนื่องจากตนเองมีข้อจำกัดในการเคลื่อนไหว จึงทำให้การดำเนินชีวิตเป็นไปได้ยาก สิ่งที่คนพิการต้องการมาก คือ การยอมรับและการเปิดโอกาสทางสังคมแก่บุคคลผู้มีความพิการให้สามารถมีสิทธิเท่าเทียมบุคคลอื่นเพราะตนเองถือว่าเป็นบุคคลคนหนึ่งที่ต้องการการยอมรับและสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างทัดเทียมบุคคลอื่นในสังคม นอกจากคนพิการส่วนใหญ่แล้ว ในจังหวัดราชบุรีก็เช่นกัน ซึ่งจังหวัดราชบุรีเป็นอีกจังหวัดหนึ่งที่มีสถิติคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวเป็นจำนวนมาก

จากการสำรวจทะเบียนคนพิการจังหวัดราชบุรี พ.ศ. 2559 พบว่าผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวมีจำนวนทั้งสิ้น 11,723 ราย โดยในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี มีผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวจำนวน 500 ราย (ฐานข้อมูลคนพิการจังหวัดราชบุรี, 2559) ผู้วิจัยในฐานะบุคลากรของสถาบันการศึกษาด้านสาธารณสุขในจังหวัดราชบุรี มีความสนใจที่จะศึกษาสถานการณ์ปัญหาและความต้องการของผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวของอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี เพื่อประเมินสถานการณ์ปัญหาและความต้องการของผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวให้เกิดการพัฒนาทางการศึกษา และเพื่อศึกษาข้อมูลและสามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาต่อยอดการวิจัยต่อไป

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี
2. เพื่อศึกษาความต้องการของผู้พิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดกระทำกับข้อมูล โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม

(mixed method) ที่ประกอบด้วยวิธีการ วิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative method) และเชิงคุณภาพ (Qualitative method) เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการของผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหว โดยศึกษาข้อมูลจากผู้พิการในอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นคนที่พิการที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นคนพิการด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวของกระทรวงพัฒนาสังคมและทรพยากรมนุษย์ในเขตอำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี จำนวน 500 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีเลือกแผนการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบแบบเส้นตรงขนาดของกรุปตัวอย่างตามแบบการกำหนดสัดส่วนร้อยละตามขนาดของประชากรคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างประมาณร้อยละ 25 ของประชากร ได้จำนวน 125 คน จากจำนวนประชากร 500 คน และในการวิจัยครั้งนี้มีค่าความคาดเคลื่อนไม่เกิน 10% จากขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งคำนวณได้ 12.5 หรือ 13 คน ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จำนวนทั้งสิ้น 138

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบสำรวจปัญหาและความต้องการของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ

1.1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ที่มาของรายได้ การขอรับการจัดทะเบียน ชนิดของความพิการ สาเหตุของการพิการและระดับความพิการ

1.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาของผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดโดยสอบถามและเลือก โดยตอบว่ามีหรือไม่มีปัญหา และตอบคำถามเพิ่มเติมเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพโดยประกอบไปด้วย 4 ด้าน คือ ด้านการดำเนินชีวิต ด้านจิตใจและอัตมโนทัศน์ ด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกาย และด้านครอบครัวสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่งแนวทางการสัมภาษณ์ (interview guidelines) ได้แก่ แนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์ที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้น

เกี่ยวกับปัญหา มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด มีความต่อเนื่องของข้อความ และสามารถเจาะลึกได้ ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากคนพิการ โดยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (in depth interview) เพื่อศึกษาความต้องการในด้านต่างๆ ของผู้พิการข้างต้น

1.3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการของผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดโดยสอบถามและเลือกโดยตอบว่ามีหรือไม่มีความต้องการ และตอบคำถามเพิ่มเติมเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพโดยประกอบไปด้วย 4 ด้าน คือ ด้านการดำเนินชีวิต ด้านจิตใจและอัตมโนทัศน์ ด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกายและด้านครอบครัวสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่งแนวทางการสัมภาษณ์ (interview guidelines) ได้แก่ แนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์ที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้นเกี่ยวกับปัญหา มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด ยืดหยุ่นได้ มีความต่อเนื่องของข้อความ และสามารถเจาะลึกได้ ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากคนพิการโดยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (in depth interview) เพื่อศึกษาความต้องการในด้านต่างๆ ของผู้พิการข้างต้น

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

คณะผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัญหาและความต้องการของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวโดยดัดแปลงและแก้ไขเพิ่มเติมจากกรมการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์โดยไปทดลองใช้ในกลุ่มคนพิการในตำบลหนองสะแก ตำบลบางยี่รงค์และตำบลบ้านปราโมทย์ อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 30 คน นำมาตรวจสอบความเชื่อมั่น(Reliability) โดยการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ระดับค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .89

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ดังนี้

1. ขออนุญาตจากผู้ว่าราชการจังหวัดราชบุรี เพื่อเก็บข้อมูลการวิจัย ในพื้นที่อำเภอบางแพ จังหวัดราชบุรี

2. ประสานงานกับผู้นำชุมชนและเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลที่เกี่ยวข้องชี้แจงรายละเอียดการวิจัย และขอข้อมูลผู้พิการในพื้นที่ พร้อม

ทั้งขอให้เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลติดต่อประสานงานกับกลุ่มตัวอย่างให้

3. เมื่อได้คำตอบจากกลุ่มตัวอย่างวัยนิตีเข้าร่วมการวิจัยแล้ว คณะผู้วิจัยพบกลุ่มตัวอย่างที่บ้านแนะนำตัว แจ้งรายละเอียดการวิจัย ขอคำยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร

4. คณะผู้วิจัยเก็บข้อมูลปัญหาและความต้องการของผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวที่บ้านของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบสำรวจความต้องการและปัญหาของคณพิการทางกายและการเคลื่อนไหว

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลจากแบบสอบถามปัญหาและความต้องการของคณพิการทางกายและการเคลื่อนไหว

1.1 ข้อมูลทั่วไปใช้ค่าร้อยละ

1.2 แบบสอบถามปัญหาและความ

ต้องการที่ต้องการนำมาหาค่าความถี่ และร้อยละ

2. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ใช้การวิเคราะห์แบบ Contentanalysis โดยนำมาจัดหมวดหมู่ของข้อมูลให้เป็นระบบ ก่อนทำการตีความ จากนั้นจะนำข้อมูลมาวิเคราะห์แบบสามเส้า (triangulation analysis) เพื่อทำการตรวจสอบข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ให้ตรงกันและทำการสังเคราะห์ข้อมูลในลักษณะของการพรรณานาความ ให้สอดคล้องกับประเด็นต่างๆในบริบทที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจน

4. สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

พบว่า กลุ่มตัวอย่างคณพิการทางกายและการเคลื่อนไหว ส่วนมาก คือ เป็นเพศชายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.62 มีอายุต่ำสุดอยู่ในช่วง 12-17 ปีและสูงสุดอยู่ในช่วง มากกว่า 60 ปี โดยส่วนมากอยู่ในช่วงอายุมากกว่า 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 65.94 รองลงมาอายุอยู่ในช่วง 41-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 23.91 ผู้พิการส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกันคิดเป็นร้อยละ 40.58 รองลงมา คือเป็นหม้ายคิดเป็นร้อยละ 26.09 ที่อยู่ของคณพิการจะอาศัยอยู่ที่บ้านตนเองมากที่สุด คิดเป็นร้อย

ละ 93.48 รองลงมาคือ อาศัยอยู่กับผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 5.07 มีระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ที่ระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 2.17 โดยส่วนใหญ่จะจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 49.28 รองลงมาคือ จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 24.64

การประกอบอาชีพปัจจุบันส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 75.36 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ในระดับน้อยกว่า 3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 77.54 รองลงมา คือ อยู่ในช่วง 3,001-6,000 คิดเป็นร้อยละ 13.77 เมื่อพิจารณาที่มาของรายได้พบว่าได้รับจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ 55.07 รองลงมา คือ ได้รับจากญาติ/บุคคลในครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 23.91

เมื่อพิจารณาการขึ้นทะเบียนคณพิการพบว่าได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นผู้พิการในจังหวัดราชบุรี คิดเป็นร้อยละ 98.55 ระยะเวลาที่เกิดความพิการน้อยที่สุดอยู่ในช่วงน้อยกว่า 5 ปี และนานที่สุดอยู่ในช่วงมากกว่า 30 ปี โดยส่วนใหญ่เกิดความพิการในช่วงน้อยกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.51 รองลงมา คือ ช่วง 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 17.39 โดยสาเหตุของความพิการส่วนใหญ่เกิดจากโรคที่ทำให้เกิดความพิการ คิดเป็นร้อยละ 58.70 รองลงมา คือ อุบัติเหตุ คิดเป็นร้อยละ 30.43 ผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวนั้นส่วนมากอยู่ที่ระดับ 3 คิดเป็นร้อยละ 36.23 รองลงมาคือ ระดับที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 20.29 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (N =138)

ลักษณะ จำนวน ร้อยละ	
เพศ	
ชาย	74 53.62
หญิง	64 46.38
อายุ (ปี)	
12-17	3 2.17
18-25	1 0.73
26-40	10 7.25
41-60	33 23.91
มากกว่า 60	91 65.94
สถานภาพ	
โสด	33 23.91
สมรสอยู่ด้วยกัน	56 40.58
สมรสแยกกันอยู่	5 3.62
อยู่ย่ำร้าง	6 4.35
ไม่ได้สมรสแต่อยู่ด้วยกัน	2 1.45

ตารางที่ 1 (ต่อ) ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะ จำนวน ร้อยละ	
หม้าย(คู่สมรสเสียชีวิต)	36 26.09
ที่อยู่ปัจจุบัน	
บ้านตนเอง	129 93.48
อาศัยผู้อื่นอยู่	7 5.07
บ้านเช่า	1 0.73
อยู่กับผู้จ้าง	1 0.73
ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง	0 0.00
ระดับการศึกษา	
ไม่ได้รับการศึกษา/ไม่จบชั้นประถมศึกษาตอนต้น	20 14.49
ประถมศึกษาตอนต้น	34 24.64
ประถมศึกษาตอนปลาย	68 49.28
มัธยมศึกษาตอนต้น	5 3.62
มัธยมศึกษาตอนปลาย	7 5.07
ปวช.	0 0.00
ปวส./อนุปริญญา	1 0.73
ปริญญาตรี	3 2.17
สูงกว่าปริญญาตรี	0 0.00
อาชีพ	
ไม่มีอาชีพ/ว่างงาน	104 75.36
นักเรียน/นักศึกษา	0 0.00
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	5 3.62
ภิกษุ/สามเณร/แม่ชี	2 1.45
รับจ้าง	18 13.04
ข้าราชการ/พนักงานของรัฐ	1 0.73
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	0 0.00
พนักงานบริษัท	1 0.73
เกษตรกร(ทำไร่/นา/สวน/เลี้ยงสัตว์/ประมง)	4 2.90
อื่นๆ	3 2.17
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน(บาท)	
น้อยกว่า 3000	107 77.54
3001-6000	19 13.77
6001-9000	7 5.07
9001-12000	3 2.17
มากกว่า 12000	2 1.45
ที่มาของรายได้	
ด้วยตนเอง	26 18.84

ญาติ/บุคคลในครอบครัว 33 23.91
รัฐบาล 76 55.07
อื่นๆ 3 2.17

ตารางที่ 1 (ต่อ) ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
ลักษณะ จำนวน ร้อยละ

การขอรับการจดทะเบียน

ยังไม่เคยจดทะเบียนคนพิการ 2 1.45
ได้รับการจดทะเบียนคนพิการ 136 98.55

ชนิดของความพิการ

พิการแรกเกิด 13 9.42
พิการภายหลัง (ปี)
น้อยกว่า 5 49 35.51
6-10 24 17.39
11-15 9 6.52
16-20 15 10.87
21-25 6 4.35
26-30 5 3.62
มากกว่า 30 17 12.32

สาเหตุของความพิการ

อุบัติเหตุ 42 30.43
โรคทำให้เกิดความพิการ 81 58.70
ตั้งแต่กำเนิด 15 10.87

ระดับความพิการ

ระดับ 1 28 20.29
ระดับ 2 27 19.57
ระดับ 3 50 36.23
ระดับ 4 24 17.39

ระดับ 5 9 6.52

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและความต้องการของคนพิการทางการเคลื่อนไหว

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาของคนพิการทางการเคลื่อนไหว พบปัญหาของคนพิการทางการเคลื่อนไหวดังนี้

ด้านการดำเนินชีวิต ข้อรายการที่ผู้พิการพบว่า มีปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความทุกข์ทรมานในชีวิตประจำวัน จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 15.22 รองลงมา

ได้แก่ ที่พักอาศัยในปัจจุบันและสิ่งอำนวยความสะดวกภายในที่พักอาศัยเพื่อการใช้ชีวิตที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.97 และข้อรายการที่คนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวมีปัญหา น้อยที่สุด ได้แก่ ความปลอดภัยขณะอยู่ที่พักอาศัยคนเดียว จำนวน 9 คิดเป็นร้อยละ 6.52

ด้านจิตใจและอัตมโนทัศน์ ข้อรายการที่ผู้พิการ พบว่า มีปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความรู้สึกเหนื่อยหน่ายต่อการทำงานที่ดำเนินชีวิตที่เป็นอยู่ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 28.26 รองลงมา ได้แก่ อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย เช่น โกรธ น้อยใจ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 25.36 และข้อรายการที่มีปัญหาน้อยที่สุด ได้แก่ การรู้สึกอับอายและความต้องการปกปิดความพิการไม่ยอมยกให้ผู้อื่นเห็น จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 13.04

ด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกาย ข้อรายการที่ผู้พิการ พบว่า มีปัญหามากที่สุด ได้แก่ การประกอบอาชีพ จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 39.86 รองลงมา ได้แก่ การออกไปทำธุระนอกที่อยู่อาศัยได้ตามลำพัง จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และข้อรายการที่มีปัญหาน้อยที่สุด ได้แก่ ความสุขทางเพศหรือการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 5.07

ด้านครอบครัว สังคมและเศรษฐกิจ ข้อรายการที่ผู้พิการ พบว่า มีปัญหามากที่สุด ได้แก่ สภาพร่างกายเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 46.38 รองลงมา ได้แก่ รายได้ของครอบครัวเพียงพอ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 39.13 และข้อรายการที่ผู้พิการมองว่ามีปัญหาน้อยที่สุด ได้แก่ ความช่วยเหลือจากเพื่อนและคนใกล้ชิด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.62 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวที่มีปัญหาในด้านต่าง ๆ เมื่อมีความพิการทางกายและการเคลื่อนไหว

ปัญหา จำนวน ร้อยละ

ด้านการดำเนินชีวิต

1. ที่พักอาศัยในปัจจุบันและสิ่งอำนวยความสะดวกภายใน 11 7.97

ในที่พักอาศัยเพื่อการใช้ชีวิตที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย

2. ความปลอดภัยขณะอยู่ที่พักอาศัยคนเดียว 9 6.52

3. การปฏิบัติที่ได้รับจากบุคคลในครอบครัวหรือรอบข้าง 10 7.25

4. ความทุกข์ทรมานในชีวิตประจำวัน 21 15.22

ด้านจิตใจและอัตมโนทัศน์

1. การรู้สึกอับอายและความต้องการปกปิดความพิการไม่ 18 13.04

อยากให้ผู้อื่นเห็น

2. สภาพร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ทำให้ตนเองไร้ค่า 26 18.84

3. ความรู้สึกเหนื่อยหน่ายต่อการทำงานที่ดำเนินชีวิตที่เป็นอยู่ 39 28.26

4. อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย เช่น โกรธ น้อยใจ 35 25.36

ด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกาย

1. การทำกิจวัตรประจำวันด้วยตนเองเช่น การอาบน้ำ 20 14.49

รับประทานอาหารด้วยตนเอง

2. การทำงานบ้าน เช่นทำความสะอาดบ้าน ซักผ้า 43 31.16

3. การประกอบอาชีพ 55 39.86

4. การเรียนหนังสือ 14 10.14

5. การออกกำลังกาย 27 19.57

6. การออกไปทำธุระนอกที่อยู่อาศัยได้ตามลำพัง 46 33.33

7. การใช้อุปกรณ์ช่วย เช่น ขาเทียม แขนเทียม หรือไม้ค้ำยัน 23 16.67

จะเป็นภาระต่อตัวท่านมากขึ้น

8. เดินทางโดยรถประจำทางหรือรถส่วนตัว 39 28.26

9. ความสุขทางเพศหรือการมีเพศสัมพันธ์ 7 5.07

ด้านครอบครัว สังคมและเศรษฐกิจ

1. ขาดคู่สมรส/คนใกล้ชิด/คนดูแล 7 5.07
2. ทำกิจกรรมกับครอบครัว 9 6.52
3. ความช่วยเหลือจากเพื่อนและคนใกล้ชิด 5 3.62
4. การเข้าร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นเมื่อมีโอกาส เช่น งานบวช 35 25.36
งานแต่ง เป็นต้น
5. สภาพร่างกายเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน 64 46.38
6. การฝึกอาชีพจากรัฐบาลหรือเอกชน 23 16.67
7. รายได้ของครอบครัวเพียงพอ 54 39.13
8. การรักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย 20 14.49
9. การได้รับบริการที่รัฐจัดไว้ เช่น บริการขนส่งมวลชน 6 4.35

สุขภาพสาธารณะ ไทรศัพทสาธารณสุข เป็นต้น

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการของ
คนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว พบความต้องการ
ของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว ดังนี้

ด้านการดำเนินชีวิต ข้อรายการที่พบว่า มี
ความต้องการมากที่สุด ได้แก่ การปรับปรุงที่พักอาศัย
ปัจจุบันและสิ่งอำนวยความสะดวกในที่พักอาศัย ให้
เหมาะสมกับสภาพร่างกายและการดำรงชีวิต และ การ
ได้รับการดูแลเรื่องความปลอดภัยขณะอยู่ในที่พักอาศัย
คนเดียว ซึ่งทั้ง 2 ข้อรายการมีความต้องการเท่ากัน
จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 12.32 และข้อรายการที่
พบว่ามีความต้องการน้อยที่สุด ได้แก่ การได้รับการดูแล
และการปฏิบัติที่ดีจากบุคคลภายใน ครอบครัว จำนวน
11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.97

ด้านจิตใจและอัตมโนทัศน์ ข้อรายการที่
พบว่า มีความต้องการมากที่สุด ได้แก่ การได้รับ
คำปรึกษาและคำแนะนำ จำนวน 22 คนคิดเป็นร้อยละ
15.94 รองลงมา ได้แก่ การช่วยเหลือทางด้านจิตบำบัด
เช่น การช่วยเหลือด้านจิตใจ อารมณ์ จำนวน 13 คน คิด
เป็นร้อยละ 9.42 และข้อรายการที่มีความต้องการน้อย
ที่สุด ได้แก่ การได้รับการคัดสรรทดแทน จำนวน 7
คน คิดเป็นร้อยละ 5.07

ด้านสุขภาพและการทำงานขอร่างกาย
ข้อรายการที่พบว่า มีความต้องการมากที่สุด ได้แก่
การทำกายภาพบำบัดและการฟื้นฟูสภาพร่างกาย
จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 31.88 รองลงมา ได้แก่

การรักษาพยาบาล จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ
23.19 ข้อรายการที่มีความต้องการน้อยที่สุด ได้แก่ การ
คัดสรรทดแทนเพื่อการเคลื่อนไหว จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ
5.80

ด้านครอบครัว สังคมและเศรษฐกิจ ข้อ
รายการที่พบว่า มีความต้องการมากที่สุด ได้แก่ เงิน
สงเคราะห์คนพิการหรือ เบี้ยยังชีพสำหรับคนพิการ
จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 50.72 รองลงมา ได้แก่
กิจกรรมบำบัดและการฝึกอาชีพ จำนวน 32 คน คิดเป็น
ร้อยละ 23.19 และข้อรายการที่มีความต้องการน้อย
ที่สุด 2 ข้อรายการ ได้แก่ การจัดหาสถานศึกษาและ
ค่าใช้จ่ายในการศึกษา จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ
2.89 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของคนพิการทางกายและ
การเคลื่อนไหวที่มีความต้องการด้านต่างๆ เมื่อมีความ
พิการทางกายและการเคลื่อนไหว

ความต้องการ จำนวน ร้อยละ

ด้านการดำเนินชีวิต

1.การปรับปรุงที่พักอาศัยปัจจุบันและสิ่งอำนวยความสะดวกในที่พักอาศัย ให้เหมาะสมกับสภาพร่างกายและการดำรงชีวิต	17	12.32
2.การได้รับการดูแลเรื่องความปลอดภัยขณะอยู่ในที่พักอาศัยคนเดียว	17	12.32
3.การได้รับการดูแลและปฏิบัติที่ดีจากบุคคลภายในครอบครัว	11	7.97

ด้านจิตใจและอัตมโนทัศน์

1.การช่วยเหลือทางด้านจิตบำบัด เช่น การช่วยเหลือด้านจิตใจ อารมณ์	13	9.42
2.การได้รับคำปรึกษาและคำแนะนำ	22	15.94
3.การได้รับการคัดสรรทดแทน	7	5.07

ด้านสุขภาพและการทำงานขอร่างกาย

1.การรักษาพยาบาล	32	23.19
2.ความต้องการด้านกายอุปกรณ์และเครื่องช่วยความพิการ	31	22.46
3.การคัดสรรทดแทนเพื่อการเคลื่อนไหว	8	5.80
4.การทำกายภาพบำบัดและการฟื้นฟูสภาพร่างกาย	44	31.88
5.การจัดหาผู้ดูแลคนพิการ	22	15.94
6.การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล การดูแลและ การฟื้นฟูสภาพร่างกาย	30	21.74

ตารางที่ 3 (ต่อ) จำนวนและร้อยละของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวที่มีความต้องการด้านต่างๆ เมื่อมีความพิการทางกายและการ เคลื่อนไหว

ความต้องการ จำนวน ร้อยละ		
ด้านครอบครัว สังคมและเศรษฐกิจ		
1. การจัดหาสถานศึกษา	4	2.89
2. ค่าใช้จ่ายในการศึกษา	4	2.89
3. เงินทุนประกอบอาชีพ	31	22.46
4. การจัดหางาน	19	13.77
5. เงินสงเคราะห์คนพิการ หรือเบี้ยยังชีพสำหรับคนพิการ	70	50.72
6. กิจกรรมบำบัดและการฝึกอาชีพ	32	23.19

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย ข้อมูลเรื่องปัญหาและความต้องการจากคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว

3.1 ปัญหาของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหว

จากผลการศึกษาพบว่า ปัญหาของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวที่ ส่งผลต่อการใช้ชีวิตทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ได้แก่ ด้านการดำเนินชีวิต ด้านจิตใจและอัตตมโนทัศน์ ด้านสุขภาพและการทำงาน ของร่างกาย และด้านครอบครัว สังคมและเศรษฐกิจ มีดังนี้

ด้านการดำเนินชีวิต

การศึกษาครั้งนี้พบว่าคนพิการใช้ชีวิตอยู่ที่บ้าน ไม่สามารถเดินทางไปไหนมาไหนได้ ดำเนินกิจวัตรประจำวันอย่างมีข้อจำกัด เช่น คนพิการบางราย กล่าวว่า

“ความพิการนี้ก็มีปัญหาอยู่บ้าง ทำให้แทบเขียนหนังสือไม่ได้ เวลาเขียนมันจะสั้น”

และคนพิการหลายคน ความพิการก็ส่งผลต่อการดำเนินชีวิต ในการประกอบกิจวัตรประจำวัน โดยบางราย กล่าวว่า

“เดินไปไหนมาไหนไม่ได้ ต้องนั่งอยู่ในนี้ทั้งวัน ไม่ได้ไปไหนเลย อยากกลับไปเดินได้ อยากกลับไป

เป็นเหมือนเดิม พุดก็ไม่ซัด พุดกับใครๆก็ไม่รู้เรื่อง แต่ก่อนไม่เคยเป็นแบบนี้เลย เข้าห้องน้ำก็ลำบาก”

ด้านจิตใจและอัตตมโนทัศน์

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ความพิการมีความแตกต่างกัน บางคนมีความพิการตั้งแต่เกิด หรือเกิดขึ้นในวัยเด็กซึ่งจะมีความคิดต่างๆที่ต่างกันไปด้วย ซึ่งคนพิการมีทั้งที่สามารถยอมรับต่อความพิการของตนเองได้ และบางคนไม่สามารถยอมรับความพิการของตนเองได้ การแสดงออกที่พบขณะสัมภาษณ์ เช่น แสดงสีหน้าแสดงพฤติกรรมด้วยการร้องไห้ หงุดหงิด ซึมเศร้า เป็นต้น เช่น คนพิการรายหนึ่งกล่าวว่า

“เสียใจมากอยากกลับไปเป็นเหมือนเดิม ไม่อยากเป็นอย่างนี้ ทำอะไรไม่ได้ งานก็ทำไม่ได้ เดินไม่ได้ ไม่อยากออกไปไหนเลย ไม่อยากไปไหนด้วย ไม่อยากให้คนอื่นเห็น อายเขา”

บางรายเป็นคนพิการเด็ก ซึ่งอยู่ในวัยเรียน โดยวัยนี้ สังคมส่วนใหญ่จะมีปฏิสัมพันธ์อยู่กับเพื่อน แต่เมื่อเกิดความพิการ ทำให้การใช้ชีวิตในสังคมส่วนใหญ่ลดลง คนพิการกล่าวว่า

“อยากไปโรงเรียน อยากไปเล่นกับเพื่อน”

หรือแม้กระทั่งบางราย ที่ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับความพิการที่เกิดขึ้นได้ คนพิการรายหนึ่ง กล่าวว่า

“ยายรู้สึก หงุดหงิดตัวเองนะ เวลาทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ เบื่อกับชีวิตแบบนี้เต็มทน”

ด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกาย

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า คนพิการนอกจากจะมีความพิการทางด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวแล้วยังมีโรคแทรกซ้อนหรือโรคประจำตัวที่ทำให้คนพิการต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง เช่น โรคความดันโลหิตสูง โรคเบาหวาน ไทรอยด์ เป็นต้น โดยคนพิการรายหนึ่งกล่าวว่า

“ตนเองมีโรคประจำตัว เป็นโรคตับแข็งต้องรักษาและกินยาตลอด มันก็ไม่ดีกับตัวเอง เพราะว่าพิการอยู่แล้ว”

“ปวดท้อง เป็นโรคกระเพาะ ปวดอยู่ทุกวัน อยากได้ยาแก้ปวด ขอที่อนามัยได้มานิดเดียว กินไม่กี่วันก็หมด ถ้าไม่ปวดท้องจะทำให้นอนหลับสบาย ปวดขาวเวลาอนต้องนอนตะแคงซ้ายอย่างเดียว พอนอนมาก ๆ ก็ปวดไหล่”

ด้านครอบครัว สังคมและเศรษฐกิจ

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า คนพิการบางคนมีผู้ดูแลทั้งในครอบครัวเดี่ยวและครอบครัวขยายซึ่งต้องดำรงชีวิตในฐานะเป็นสมาชิกของครอบครัว บางครอบครัวผู้ดูแลต้องดูแลเป็นประจำต้องออกจากงานมาประจำอยู่ที่บ้าน และนอกจากนั้นคนพิการบางคนยังมีอายุอยู่ในวัยทำงานที่สามารถประกอบอาชีพหาเลี้ยงครอบครัวได้ แต่ไม่สามารถทำได้ แต่ก็มีคนพิการบางคนก็ต้องทำงานเพื่อเลี้ยงตนเองและครอบครัว เช่น คนพิการรายหนึ่งกล่าวว่า

“ลูกก็ต้องทำงานทั้งที่พิการถึงแม้จะไม่ถนัด แต่ก็ทำได้ แต่เงินทุนที่จะเอามาทำงานทำอาชีพของลูกก็แค่นี้ บางครั้งก็ต้องกู้ยืมบ้าง พอได้เงินมาก็เอามาใช้หนี้ ทำให้รายได้ไม่พอกิน”

คนพิการบางราย มีสังคมเพื่อนฝูง มีการพบปะสังสรรค์กันอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน บ่อยครั้ง มีการเข้าสังคมเพื่อการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน เช่น งานบวช งานแต่งงาน งานขึ้นบ้านใหม่ งานบุญ งานศพ เป็นต้น เมื่อมีความพิการทำให้การเข้าสังคมลดลง จากการที่มีปัญหาทางการเคลื่อนไหว คนพิการรายหนึ่งกล่าวว่า

“แต่ก่อนมีงานอะไรก็ได้หมด ป้าเป็นคนมีเพื่อนเยอะ แต่ตอนนี้ ก็ไปไม่ได้แล้ว แต่ยังมีเพื่อนบ้าน ยังมีน้องมาหาอยู่บ้าง”

3.2 ความต้องการของคนพิการทางกาย และการเคลื่อนไหว

จากผลการศึกษาพบว่า ความต้องการของคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวที่ต้องการ คนพิการส่วนใหญ่ มีความต้องการหลายๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์อำนวยความสะดวกที่ใช้ในชีวิตประจำวัน บางคนต้องการ การรักษา ที่จะทำให้สามารถหายเป็นปกติและกลับมาใช้ชีวิตประจำได้หรือ สามารถทำให้ตนเองสามารถช่วยเหลือตนเองได้มากขึ้น ไม่เป็นภาระของครอบครัวและคนรอบข้าง โดยมีความต้องการในด้านต่างๆ ดังนี้

ด้านการดำเนินชีวิต

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า คนพิการต้องการอุปกรณ์ที่จะช่วยให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างสะดวกสบายขึ้น เช่น มีคนพิการรายหนึ่งกล่าวว่า

“ต้องการห้องน้ำ เพราะบ้านไม่มีห้องน้ำ ถ้าอยากใช้ห้องน้ำ ก็จะใส่กะละมังแทน ถ้ายใส่กะละมังแล้วเลื่อนไปข้างหลัง กลิ่นเหม็น”

บางรายต้องการที่อยู่อาศัย โดยคนพิการรายหนึ่งกล่าวว่า

“ที่พักเป็นเพิงเล็ก ๆ ที่สร้างเองและผูกฟุ้งต้องการที่พักที่ปลอดภัยกว่านี้”

ด้านจิตใจและอัตมโนทัศน์

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า คนพิการส่วนใหญ่มีบุคคลในครอบครัวเป็นผู้ดูแล เอาใจใส่ อย่างสม่ำเสมอ แต่บางราย ยังขาดผู้ดูแล โดยคนพิการรายหนึ่ง กล่าวว่า

“ต้องการมีผู้ดูแล มาอยู่เป็นเพื่อน เพราะบางทีจะไปไหนมาไหนก็ลำบาก เข้าห้องน้ำก็ลำบาก ”

ด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกาย

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า คนพิการส่วนใหญ่ต้องการที่จะหายจากความพิการ บางคนกล่าวว่า

“อยากไปหาหมอให้หาย พอจะมีวิธีไหนบ้างที่จะรักษา ผ่าตัดหรืออะไรก็ได้”

“ยายอยากกลับมาเป็นเหมือนเดิมมากๆ แต่ถ้ามั่นไม่มี อยากผ่าตัดฟรีให้หาย จะทำได้หรือป่าว”

นอกจากนี้คนพิการบางราย ต้องการอุปกรณ์ที่ช่วยเหลือด้านการเคลื่อนไหว ไม่ว่าจะเป็น รถเข็น ไม้เท้า 3 ขา , ไม้เท้า 4 ขา เป็นต้น

ด้านครอบครัว สังคมและเศรษฐกิจ

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า คนพิการส่วนใหญ่ต้องการเงินเบี้ยยังชีพสนับสนุนจากรัฐบาลเพิ่มมากขึ้น เพราะคนพิการบางรายต้องใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินชีวิตเพิ่มเติม เช่น ค่าผ้าอ้อม , ค่าเดินทางไปรักษาพยาบาล เป็นต้น คนพิการรายหนึ่งกล่าวว่า

“อยากได้เงินเบี้ยคนพิการเยอะๆมากกว่านี้ เพราะแค่ 500-600 บาทไม่พอกินหรือทั้งเดือน คนพิการทำงานไม่ได้ นำจะได้เงินเลี้ยงดูเยอะหน่อย”

คนพิการบางส่วนมีระดับความพิการที่ยังสามารถจะประกอบอาชีพหาเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ เพียงยังขาดความรู้ และแนวทาง รวมถึงผู้สนับสนุนในการประกอบอาชีพของผู้พิการโดยตรง ซึ่งคนพิการรายหนึ่ง กล่าวว่า

“อยากให้เพิ่มเงินให้ อยากให้มาสอนทำ อาชีพเสริม อยากให้มีอบรมหรือสอนหนังสือ ให้ความรู้เกี่ยวกับอาชีพ อยากให้เข้ามาช่วยเหลือ อาชีพเสริมจริงๆ ที่ทำงานได้จริง เบอร์ที่ติดต่อได้”

5. อภิปรายผลการศึกษา

1. ผลการศึกษา พบว่า ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย อยู่ในช่วงอายุ มากกว่า 60 ปี คนพิการมีสถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน และอาศัยอยู่ที่บ้านตนเองเป็นส่วนใหญ่ จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ไม่ได้ประกอบอาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนส่วนใหญ่ น้อยกว่า 3,000 บาท เมื่อพิจารณาที่มาของรายได้พบว่าได้รับจากรัฐบาลส่วนใหญ่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นคนพิการในจังหวัดราชบุรี เกิดความพิการอยู่ในช่วงระยะเวลาไม่น้อยกว่า 5 ปี โดยสาเหตุของความพิการส่วนใหญ่เกิดจากโรคที่ทำให้เกิดความพิการ ระดับความพิการส่วนมากอยู่ที่ระดับ 3

จากผลการศึกษาดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า ผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ จึงทำให้สาเหตุของความพิการที่เกิดขึ้นมักมาจากโรคที่ทำให้เกิดความเจ็บป่วย ซึ่งมีร้อยละ 58.70 และจากการที่ผู้พิการเป็นผู้สูงอายุ จึงพบว่า ไม่ได้ประกอบอาชีพเป็นส่วนใหญ่ และเป็นช่วงวัยที่ เป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำแก่ลูกหลาน มากกว่า การไปประกอบอาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนจึงมีจำนวนเงินน้อยกว่า 3,000 บาท สอดคล้องกับการศึกษาของนภา จิรัฐจินตนา (2554) การที่ประชากรมีอายุยืนยาวขึ้น ไม่ได้หมายความว่าภาวะสุขภาพจะดีขึ้น ด้านสุขภาพกายผู้สูงอายุต้องเผชิญกับปัญหาการเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรังเพิ่มขึ้น และกลับต้องไปอยู่ในภาวะทุพพลภาพ ช่วยตัวเองไม่ได้ต้องพึ่งพาผู้อื่นในการดำเนินชีวิต นอกจากนี้โรคเรื้อรังหรือกลุ่มอาการที่เป็นปัญหาสุขภาพของผู้สูงอายุที่สำคัญ ได้แก่ กลุ่มโรคข้อและกระดูกกลุ่มโรคหลอดเลือดสมอง กลุ่มโรคทางเดินหายใจ ภาวะทุพพลภาพเป็นปัญหาสำคัญในประชากรผู้สูงอายุไทย

2. ปัญหาของคนพิการทางกายและเคลื่อนไหว

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาของผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหว ในอำเภอบางแพ เมื่อพิจารณาทางด้าน ได้แก่ ด้านการดำเนินชีวิต ด้านจิตใจและอัตตม

โนทัศน์ ด้านสุขภาพและการทำงาน และด้านครอบครัว สังคม และเศรษฐกิจ ดังนี้

ด้านการดำเนินชีวิต เมื่อพิจารณาตามรายชื่อพบว่า คนพิการมีปัญหาที่ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานใจ ในการดำเนินชีวิตมีจำนวนมากกว่าข้อรายการอื่น เนื่องจากผู้พิการส่วนใหญ่มีระดับความพิการอยู่ในระดับ 3 (ช่วยเหลือตัวเองในการทำกิจวัตรหลักในชีวิตประจำวันได้มากต้องการคนคอยแนะนำหรือคอยระวังอยู่ด้านข้าง หรือใช้อุปกรณ์ช่วย แต่ไม่สามารถออกนอกบ้าน, เรียน, ทำอาชีพ, เข้าสังคมได้”) จึงทำให้คนพิการมีความรู้สึกถึงความยากลำบากในการดำเนินชีวิตประจำวัน แต่คนพิการส่วนใหญ่มีปัญหาที่เพียงร้อยละ 15.22 เป็นผลมาจากที่คนพิการส่วนใหญ่ใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านและมีคู่สมรสอยู่ด้วยกัน เนื่องจากส่วนใหญ่ผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหว เป็นผู้สูงอายุ และอยู่บ้าน ไม่ได้ประกอบอาชีพ จึงมีผู้ดูแลช่วยเหลือ จากการสัมภาษณ์เจาะลึก คนพิการ ชาย อายุ 60 ปี อาศัยอยู่กับภรรยาและบุตรสาว ซึ่งบุตรสาวมีอาชีพ รับราชการทางครอบครัวได้ดูแลเอาใจใส่ผู้พิการเป็นอย่างดี ทั้งทางด้านช่วยเหลือการประกอบกิจวัตรประจำวัน การฟื้นฟูสมรรถภาพร่างกาย การเข้ารับบริการทางด้านสุขภาพ และด้านจิตใจ ทำให้คนพิการมีกำลังใจ ในการใช้ชีวิต สามารถดำรงชีวิต ได้อย่างมีความสุข ไม่เกิดปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อคนพิการ

ด้านจิตใจและอัตตมโนทัศน์ จากข้อมูลที่พบว่า คนพิการร้อยละ 28.26 มีความรู้สึกเหนื่อยหน่าย ท้อแท้ต่อการดำเนินชีวิตที่เป็นอยู่ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์คนพิการรายหนึ่ง กล่าวว่า “*อายุรู้สึก หงุดหงิดตัวเองนะ เวลาทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ เบื่อกับชีวิตแบบนี้เต็มทน*” แต่ก็พบว่าส่วนใหญ่ไม่มีปัญหา เนื่องจากจากกลุ่มตัวอย่างคนพิการมีสถานสมรสและอยู่ด้วยกัน สามารถปรับตัวยอมรับความพิการได้จากการที่มีบุคคลในครอบครัวให้กำลังใจ และได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ซึ่งผู้พิการส่วนใหญ่ สามารถปรับตัวกับความพิการของตนเองได้ ทำให้เกิดความเข้มแข็ง เข้าใจถึงข้อจำกัดของตนเอง ทราบถึงธรรมชาติของตนเอง ปรับตัวและหาวิธีในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข สอดคล้องกับการศึกษาของชุตินา มาลัย และคณะ (2554) ได้กล่าวว่า ภาวะที่คนพิการมีความรู้สึกท้อแท้ หมดหวัง มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ เป็นอารมณ์ที่พบบ่อย เนื่องจากคน

พิการมีความรู้สึกสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง สูญเสีย การเปลี่ยนแปลงร่างกาย ตลอดจนเศร้าเสียใจที่ตนพิการ ซึ่งเป็นผลกระทบทางจิตใจ อันเนื่องมาจากความพิการ ตามแนวคิดของรอย ซึ่งกล่าวว่าความไม่สบายทางจิตใจ แสดงออกทางอารมณ์ การแยกตัวจากสังคม รู้สึกว่า ตนเองไร้ค่าทำให้รู้สึกทุกขใจ ท้อแท้ จนทำให้มีการรับรู้ ถึงความเครียด ซึ่งเป็นผลกระทบต่อพฤติกรรม การปรับตัว (Brenes,2008) แต่การได้รับการสนับสนุนที่ เพียงพอจากคู่สมรสจะบ่งชี้ถึงสัมพันธ์ภาพที่ดีในชีวิต สมรส ทำให้คนพิการได้รับความรัก เอาใจใส่ ห่วงใย เอาใจหา ก่าลังใจ และการช่วยเหลือแบ่งเบาภาระต่างๆ ตลอดจนการยอมรับในการเปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่าง ในร่างกายของคนพิการ ทำให้ผู้ป่วยเกิดความรู้สึกมั่นคง ทางอารมณ์และรู้สึกว่าตนเองยังมีคุณค่า มีความมั่นใจที่จะ ทำกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งรู้สึกว่าตนเองยังมี ความสามารถในการควบคุมสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม ต่างๆได้เหมือนเดิม ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเป็นตัวกระตุ้น หรือส่งเสริมให้คนพิการสามารถปรับตัวต่อความพิการได้ เป็นอย่างดี (วิการ์ตัน ยมดิษฐ์ และคณะ, 2554)

ด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกาย สะท้อนให้เห็นว่า คนพิการส่วนใหญ่มีปัญหาหนักที่สุด เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ เนื่องจาก ร่างกายมีความ พิกการ เพราะส่วนใหญ่เป็นคนพิการในระดับ 3 เคลื่อนไหวได้ไม่เป็นปกติ ส่งผลต่อการทำงาน สอดคล้องกับการศึกษาของ ปราณี ประไพวัชรพันธ์ (2551) ที่ศึกษาการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการใน ตำบลอรพิมพ์ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดนครราชสีมา พบว่า คนพิการที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ เช่น อัมพาต ปัญญาอ่อน พิกการทางจิต ต้องขาดรายได้ จาก การสัมภาษณ์ของ คนพิการ อายุ 40 ปี อาศัยอยู่กับ มารดา เมื่อก่อนจะเกิดความพิการ เป็นนักเรียนมัธยม ปลาย ชอบขับรถเร็ว จึงประสบอุบัติเหตุ ทำให้ไม่ สามารถทำงานได้อย่างเมื่อก่อน สภาพร่างกายไม่ แข็งแรง ปัจจุบันทำงานไม่ได้ต้องอยู่บ้านเฉยๆ ให้น้องสาวเป็นผู้เลี้ยงดู

ด้านครอบครัว สังคม และเศรษฐกิจ คน พิกการส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า มีปัญหาเกี่ยวกับสภาพ ร่างกายที่เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน ร้อยละ 46.38 โดย คนพิการที่ยังสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ และมีฝีมือใน เรื่องการฝึกอาชีพ ยังต้องการที่จะฝึกอาชีพ แต่พบว่า

ขาดต้นทุนในการทำหรือแหล่งผลิตรับรองในผลงาน อีกทั้ง สภาพร่างกายที่ไม่สมบูรณ์ จึงทำให้ไม่เป็นที่ ต้องการของผู้จ้างงาน จากข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่ม ตัวอย่างคนพิการ พบว่า ไม่มีอาชีพ/ว่างงานเป็นส่วน ใหญ่ มีร้อยละ 75.36 จากข้อมูลการสัมภาษณ์คนพิการ รายหนึ่งกล่าวว่า “เสียใจมากอยากกลับไปเป็น เหมือนเดิม ไม่อยากเป็นอย่างนี้ ทำอะไรไม่ได้ งานก็ทำ ไม่ได้ เงินไม่ได้ ไม่อยากออกไปไหนเลย” สอดคล้องกับ ข้อมูลสำนักงานสถิติแห่งชาติ (2550) พบว่าประชากร คนพิการส่วนใหญ่ ขาดโอกาสในการพัฒนาชีวิต ทั้งใน เรื่องการศึกษา การประกอบอาชีพ และอุปกรณ์ช่วย สำหรับคนพิการ แสดงให้เห็นว่า คนพิการยังคงได้รับความ ไม่เท่าเทียมกับผู้อื่นในสังคม การเลือกปฏิบัติคือ การปฏิบัติต่อบุคคลไม่เท่าเทียมเสมอกันเนื่องจาก เป็นกลุ่มคนที่มีอำนาจน้อยในสังคม เช่น คนพิการ ผู้หญิง เป็นต้น จากการสัมภาษณ์ ชายพิการอายุ ประมาณ 40 ปี ได้รับความพิการจากอุบัติเหตุขณะ ทำงาน จากเดิมประกอบอาชีพพนักงานโรงงานปั่นฝ้าย แต่เมื่อแขนขาพิการจากอุบัติเหตุ ทำให้ผู้จ้างแรงงาน ยกเลิกการจ้างงาน ทำให้คนพิการขาดรายได้ แต่ก็ พยายามช่วยเหลือตัวเอง หางานที่ตนเองคิดว่ามี ความสามารถและทำได้ จึงไปรับจ้างทาสีบ้านและรับจ้าง ทำไม้ ซึ่งส่วนใหญ่ผู้จ้างงานพอใจและมีการบอกต่อกัน ทำให้มีรายได้จากการรับจ้างทาสีบ้านเพียงพอต่อ รายจ่ายในครอบครัว จะเห็นได้ว่าคนพิการรู้สึก รับผิดชอบต่อตนเองและครอบครัว พยายามพึ่งตนเอง สร้างรายได้ตามศักยภาพที่คนพิการจะสามารถทำได้ เพื่อให้สามารถดำรงชีวิต อยู่บนความพิการของตนเอง ได้ (พชรพร สุวิชาเชิดชู และคณะ, 2553)

3. ความต้องการของคนพิการทางกายและ เคลื่อนไหว

ด้านการดำเนินชีวิต คนพิการและการ เคลื่อนไหว มีความต้องการ ในการปรับปรุงที่พักอาศัย ปัจจุบัน และสิ่งอำนวยความสะดวกให้สอดคล้องกับ สภาพร่างกายและการดำรงชีวิต และการได้รับการดูแล ความปลอดภัย แต่พบว่าทั้ง 2 ข้อรายการมีความ ต้องการเพียงร้อยละ 12.32 เนื่องจากคนพิการส่วนใหญ่ อาศัยอยู่ที่บ้านของตนเอง และมีคู่สมรสอยู่ด้วยกัน มี เพียงส่วนน้อยที่อาศัยผู้อื่นอยู่ หรือคนพิการบางคนอาศัย อยู่กับลูก แต่ลูกก็ต้องมีภาระหน้าที่ที่ต้องไปทำงาน

ทำให้ไม่สามารถอยู่เลี้ยงดูคนพิการได้ตลอดเวลา สอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ ธัญวลัย จารุเฉลิมรัตน์ (2553) เกี่ยวกับความหวังของผู้พิการทางกายและการ เคลื่อนไหว ในเรื่องการออกแบบสิ่งแวดล้อม และระบบ สิ่งแวดล้อมที่เป็นสาธารณะ เช่น ถนน ห้องน้ำ ที่จำเป็น ต่อความต้องการดำเนินชีวิตประจำวัน เพื่อขจัดอุปสรรค และให้ผู้พิการได้เป็นส่วนหนึ่ง มีสิทธิ์และ โอกาสเท่ากับ คนทั่วไป เกิดการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างเป็นธรรม จากการสัมภาษณ์ผู้พิการ ผู้พิการชายอายุ 63 ปี อาศัย อยู่กับ ภรรยาและมีบุตรชาย มาดูแลเป็นระยะ ซึ่งอาศัย อยู่บ้านใกล้เคียงกัน ลักษณะบ้าน เพิงมุงด้วยสังกะสี และหญ้าแฝก และผู้พิการต้องอยู่คนเดียว ขณะที่ บุตรชายและภรรยาต้องไปประกอบอาชีพ ทำให้ผู้พิการ มีความต้องการที่จะมีที่พักอาศัยที่มั่นคงถาวร แต่เนื่อง ด้วยอายุ ของตนเองและภรรยา ร่วมกับภาวะความพิการ ที่เกิดขึ้น ทำให้ไม่สามารถที่จะมีกำลัง หาเงิน หรือวัสดุ อุปกรณ์ ในการก่อสร้างบ้านได้ อีกทั้ง บุตรชายมีภาระ ที่ต้องเลี้ยงดูครอบครัว ร่วมกับเป็นครอบครัวที่ยากจน จึงไม่สามารถอำนวยความสะดวกและสนับสนุน สิ่งที่ ผู้พิการต้องการได้ *คนพิการรายหนึ่งกล่าวว่า “ ต้องการ ห้องน้ำ เพราะบ้านไม่มีห้องน้ำ ถ้าอยากใช้ห้องน้ำ ก็จะไป สักกะละมังแทน ถ้าไปสักกะละมังแล้วเดินไปข้างหลัง กลิ่นเหม็น ”* บางรายต้องการที่อยู่อาศัย โดยคนพิการ รายหนึ่งกล่าวว่า “ ที่พักเป็นเพิงเล็กๆ ที่สร้างเองและผุ พัง ต้องการที่พักที่ปลอดภัยกว่านี้ ”

ด้านจิตใจและอัตมโนทัศน์ คนพิการร้อยละ 15.94 ต้องการที่จะได้รับคำปรึกษาและคำแนะนำ และ จากการสัมภาษณ์คนพิการรายหนึ่ง กล่าวว่า “อยากให้มี เงินให้ อยากให้มาสอนทำอาชีพเสริม อยากให้มี อบรมหรือสอนหนังสือ ให้ความรู้เกี่ยวกับอาชีพ อยากให้ เข้ามาช่วยเหลือ อาชีพเสริมจริงๆ ที่ทำงานได้จริง เบอร์ ที่ติดต่อได้ ” เพราะถึงแม้ร้อยละ 30.23 จะเป็นคนพิการ ในระดับ 3 (ช่วยเหลือตัวเองในการทำกิจกรรมหลักใน ชีวิตประจำวันได้มากต้องการคนคอยแนะนำหรือคอย ระวังอยู่ด้านข้าง หรือใช้อุปกรณ์ช่วย แต่ไม่สามารถออก นอกบ้าน เรียน ทำอาชีพ เข้าสังคมได้) แต่มีคนพิการ ส่วนหนึ่งที่มีระดับความพิการที่ระดับ 4 (ทำกิจกรรมหลัก ในชีวิตประจำวันได้เอง สามารถออกนอกบ้าน เรียน ทำอาชีพ เข้าสังคมได้ในสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อคน พิการ) และ 5 (ทำกิจกรรมหลักในชีวิตประจำวันได้เอง

สามารถออกนอกบ้าน เรียน ทำอาชีพ เข้าสังคมได้ เหมือนคนปกติ) ร้อยละ 23.91 ซึ่งเป็นคนพิการที่ยัง สามารถจะประกอบอาชีพหาเลี้ยงตนเองและครอบครัว ได้ เพียงยังขาดความรู้ และแนวทาง รวมถึงผู้สนับสนุน ในการประกอบอาชีพของผู้พิการโดยตรง คนพิการทุก คนต้องผ่านเหตุการณ์ในชีวิตที่แตกต่างกันจนทำให้ตน ต้องกลายเป็นคนพิการ ซึ่งคนพิการที่มีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่วนใหญ่จะมีความเชื่อในอำนาจของตนเอง มีผลต่อ แรงจูงใจ และความสามารถในการเรียนรู้ เชื่อในอำนาจ ภายใต้นั้น สามารถที่จะยอมรับ ความพิการที่จะเกิดขึ้น ได้ และบางคนต้องการที่ทำงานหรือประกอบอาชีพ เพื่อให้รู้สึกว่าคุณค่า (ชุดิมา มัลย์, 2554)

ด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกาย คนพิการต้องการทำกายภาพบำบัดและฟื้นฟูร่างกาย เพื่อที่จะสามารถกลับมาใช้ชีวิตได้เป็นแบบปกติ หรือ เพิ่ม ศักยภาพการทำงานของร่างกาย คนพิการพยายาม พึ่งตนเอง ด้วยเครื่องมือและอุปกรณ์ต่างๆมากขึ้น เพื่อฟื้นฟูสภาพของตนเอง หวังที่จะมีกล้ามเนื้อแขนขาที่ พิจารอ่อนแรงนั้นกลับสู่ภาวะปกติได้ (Colleen,2004) จากการสัมภาษณ์ ผู้พิการ หญิง อายุ 40 ปีมีความพิการ หลังจากเกิดอุบัติเหตุเส้นล้ม ทำให้ร่างกายอ่อนแรงไป หนึ่งข้าง พยายาม ที่จะสร้างนวัตกรรมให้ตนเองเพื่อ ส่งเสริมกล้ามเนื้อที่อ่อนแรงให้กลับมาเป็นปกติ ด้วยการ ใช้ผ้า ทำเป็นรอก ดึง แขนขาที่อ่อนแรง ร่วมกับการเกร็งกล้ามเนื้อ

ด้าน ครอบครัว สังคม และเศรษฐกิจ คนพิการมีความต้องการที่จะได้รับเบี้ยสงเคราะห์คน พิการ คนพิการส่วนใหญ่ ได้รับเบี้ยยังชีพรายละ 500 บาท แต่ผู้พิการไม่ได้ประกอบอาชีพด้วยตนเองทำให้ รายได้ไม่พอกับค่าใช้จ่าย อีกทั้ง ส่วนใหญ่มีรายได้น้อย กว่า 3,000 บาทต่อเดือน และรายได้ส่วนใหญ่มาจาก รัฐบาลเป็นผู้สงเคราะห์ ยังมีคนพิการบางรายที่ยังไม่มี การจ้างงานทั้งๆที่ ยังมีความสามารถและความต้องการ ที่จะประกอบอาชีพ เพื่อหารายได้มาเลี้ยงตนเองและ ครอบครัว แต่ไม่เกิดการจ้างงาน เพราะไม่มีผู้จ้าง แรงงาน ไม่มีความเชื่อมั่นในศักยภาพของผู้พิการ สอดคล้องกับผลการศึกษา เปรมสุตา ผลพิกุล (2549) พบว่า นายจ้างและเจ้าของประกอบการภาคเอกชนส่วน ใหญ่ไม่ยอมรับคนพิการ เข้าทำงานในสถานประกอบการ โดยคนพิการได้ให้ข้อเสนอแนะต่อหน่วยภาครัฐที่

เกี่ยวข้องคือ ควรขอความร่วมมือจากนายจ้างและเจ้าของสถานประกอบการเพื่อสนับสนุน ให้คนพิการเข้าทำงานในสถานประกอบการ ทั้งนี้คนพิการยังมีความต้องการด้านปัจจัย 4 เงินเบี้ยยังชีพ การประกอบอาชีพ และการดูแลด้านสุขภาพอนามัย จากข้อมูลที่ได้สัมภาษณ์ หญิงพิการวัย 50 ปี ที่มีความพิการจากอุบัติเหตุทำให้เกิดความพิการ ไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ แต่ก็พยายาม ช่วยเหลือบุตรในการทำงานบ้าน เพื่อแบ่งเบาภาระของบุตร คนพิการจึงมีการแก้ปัญหาคือ ให้บุตรรับงานมาทำที่บ้าน เช่น รับจ้างการเสียบปลา ทำให้คนพิการเห็นคุณค่าของตนเองที่ยังสามารถช่วยแบ่งเบาภาระลูกหลานได้ **สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ัญญวลัย จารุเฉลิมรัตน์ (2553) ที่ศึกษากระบวนการสร้างความตระหนักในสิทธิและโอกาสทางสังคม ของผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหว พบว่าสถาบันครอบครัว เป็นหน่วยของสังคม ที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้พิการมากที่สุด และเข้าใจความต้องการทุกๆ ด้านของ ผู้พิการ ครอบครัวและคนใกล้ชิดจึงเป็นสถาบันหลักที่จะให้การสนับสนุน และช่วยเหลือผู้พิการอย่างใกล้ชิดทั้งทางด้านอารมณ์และจิตใจ การให้คำปรึกษาเป็นแรงผลักดันสำคัญ ให้ผู้พิการ ต้องการก้าวผ่านความพิการของตนเอง ต้องพึ่งตนเอง ลดภาระของครอบครัว ครอบครัว และสังคม**

6. ข้อเสนอแนะ

1. ด้านการจัดบริการของรัฐ

ควรขยายโอกาส ให้ผู้พิการมีการฝึกฝนอาชีพ โดยการจัดโครงการเชิงรุก เพื่อให้ผู้พิการที่ไม่สามารถเคลื่อนไหว เดินทางไปประกอบอาชีพ ได้เข้ารับการอบรม และมีอาชีพที่ตนเองสามารถทำได้ภายในบ้าน และควรมีมาตรการ ให้นายจ้าง รับผู้พิการเข้ามาร่วมในสายงานในตำแหน่งความสามารถของผู้พิการที่จะสามารถทำได้

2. ด้านการวิจัย

2.1 ควรศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวกับคนพิการ ที่ส่งเสริมให้คนพิการเกิดความเข้มแข็งในตนเองหรือสามารถดำรงชีวิตได้อย่างอิสระ

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยในประเด็นของการพัฒนารูปแบบในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของคนพิการ

7. บรรณานุกรม

- กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2559). **ผลการจดทะเบียนคนพิการทั่วประเทศ ศ. [ออนไลน์].** ได้จาก : <https://www.m-society.go.th/more-news.php?cid=81>[ln [สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2559].
- ชุดิมา มาลัยและคณะ. (2554). **รูปแบบการดูแลคนพิการทางกายและการเคลื่อนไหวที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตอำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี.** วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี.
- ัญญวลัย จารุเฉลิมรัตน์. (2553). **การสร้าง ความตระหนักในสิทธิและโอกาสทางสังคมของ คนพิการทางร่างกายและการเคลื่อนไหว.** วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นภา จิรัฐจินตนา. (2554). **ปัจจัยคัดสรรที่มีความสัมพันธ์กับภาวะทุพพลภาพของผู้ป่วยโรคซึมเศร้าวัยสูงอายุ.** วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปราณี ประไพวัชรพันธ์. (2551). **รูปแบบการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการในตำบลอรพิมท์ อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา.** วิทยานิพนธ์ สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนาสุขภาพชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- เปรมสุดา ผลพิกุล. (2549). **แนวทางการดำเนินการ เพื่อให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการที่จดทะเบียนกับสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงมนุษย์ จังหวัดอุตรดิตถ์.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร

- มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
พชรพร สุวิชาเชิดชู และคณะ. (2553). “พฤติกรรมกา
ดูแลสุขภาพตนเองของผู้พิการทางการ
เคลื่อนไหวของศูนย์แพทย์ชุมชนในหน่วย
บริการ ปทุมธานี จังหวัดนครราชสีมา”.
วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนน
นครราชสีมา, 16(2), 38-50.
- ยศพล เหลืองโสมนภา. (2552). คุณภาพชีวิต ปัญหา
และความต้องการของคนพิการในเขตพื้นที่
รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล
ท่าช้าง จังหวัดจันทบุรี. ปรินิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร
การแพทย์และสาธารณสุข วิทยาลัยพยาบาล
พระปกเกล้า.
- วิภารัตน์ ยมดิษฐ์ และคณะ. (2554). ปัจจัยความสำเร็จ
ในการดูแลคนพิการทางกายและการ
เคลื่อนไหวที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิต :
กรณีศึกษาตำบลเจดีย์หัก ตำบลหินกอง
ตำบลน้ำพุ ตำบลห้วยไผ่ อำเภอเมือง
จังหวัดราชบุรี. วิทยาลัยพยาบาล
บรมราชชนนี ราชบุรี
- สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด
ราชบุรี. (2558). สถานการณ์คนพิการ
จังหวัดราชบุรี. [ออนไลน์]. ได้จาก :
[http://www.ratchaburi.m-
society.go.th/pm/images/stories/145
6.pdf](http://www.ratchaburi.m-
society.go.th/pm/images/stories/145
6.pdf) [สืบค้นเมื่อวันที่ 20 มีนาคม 2559].
- Brenes G. A., Penninx, J. H., Judd P. H., Rockwell
E., Sewell D. D., & Wetherell, J. L.
(2008). Anxiety, depression and
disability across the lifespan. **Aging &
Mental Health**, 12(1), 158-163.
- Colleen, G. C., Louise A., Roger, A. & Nicholas, J.
O’Dwyer. (2004). Loss of strength
contributes more to physical
disability after stroke than loss of
dexterity, **Clinical Rehabilitation**, 18,
300-308.